

Чашата без име

Вълшебни приказки – кн.1:

Приказка за смелостта
и светлината

2020

© САЛПСТ
Варна, 9000, п.к.498
www.oporabg.com

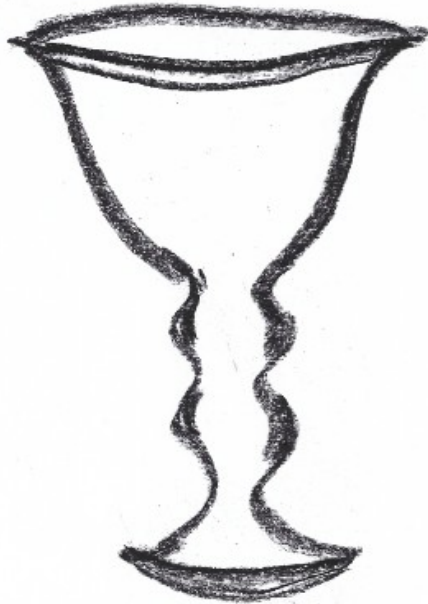
*Автор: Ава Гилдис (Avva Gildis)
Чашата без име, 1-во издание, 2020
Поредица „Вълшебни приказки“ №1:
Приказка за смелостта и светлината
ISBN 978-619-7338-11-9*

Илюстрации: САЛПСТ

На света имало много чудеса, но най-голямото чудо била Чашата без име. Никой не знаел къде е скрита. Изглежда никой не знаел каква точно е силата на тази чаша, но мнозина я търсели. Принцът решил да я намери и да разбере за какво точно служи и защо е без име.

Събрал малко дрехи и храна, метнал ги на гърба си и тръгнал на път. Изобщо не знаел накъде да върви, затова просто избрал посока към изгрева на Слънцето.

Където отидел, питал за Чашата без име, но хората или не били чували за нея, или не знаели къде е. Всички го убеждавали да не търси нещо, което не знае къде и в крайна сметка дали изобщо съществува. Принцът обаче не се отказвал.

Принцът и Първото царство

Така изминало много време. Веднъж стигнал до кралство, в което се случило голямо нещастие - една сутрин повечето хора не могли да помръднат и да станат от леглото. Малцина били тези, които можели да се движат и те работели от сутрин до вечер, за да хранят цялото население на кралството.

-Но защо не могат да помръднат, каква е причината? - попитал Принцът.

-Не знаем - тъжно отговорили движещите се. - Така и не разбрахме.

И с наведени глави и умислени лица продължили да работят на полето, защото цялото кралство съществувало само благодарение на една шепа хора.

-Но как така! - извикал Принцът. - Нима не сте търсили отговор?

-Дори и да го търсим, няма да го намерим -

казали останалите. - Ние сме най-обикновени хора и няма как да знаем отговора на такава загадка.

Принцът останал в това кралство, за да помогне на движещите се да приберат реколтата, за да има храна за зимата. Постоянно в главата му се въртял въпросът: Каква е причината хората да спрат да се движат.

И така той решил в кратките почивки да ходи по домовете и да говори с неподвижно лежащите. Една част от тях били загубили всякаква надежда и дори отказвали да говорят с него, други започвали да плачат, а трети му се сърдели, че не им е донесъл храна. Имало и няколко души, с които най-после успял да поговори. Те били неспокойни и отказвали да се примирят със случилото се. Когато Принцът обиколил домовете им, им дал сили и те започнали още по-усърдно да търсят причината за нещастieto.

Но това не било достатъчно. За да се види с

всеки от тях, Принцът трябвало да обикаля домовете на всички, което било невъзможно, затова помолил движещите се да му помогнат и да сложат колела на леглата. Така всяка сутрин избутвали леглата им и ги събирали в една голяма зала. Така всички можели да си говорят и заедно да търсят отговор.

Минали дни, след това седмици. Една вечер, когато трябвало да откарат лежащите по домовете им, те ги посрещнали с новината, че знаят причината за това нещастие.

-От незнайната билка е - казали те. - Спомнете ли си, че търговци от много далечна страна дадоха на всички нас тази чудодейна билка за всякакви болести. Почти всички решихме да я опитаме, за да се излекуваме чудодейно. Малко хора не опитаха и затова не се обездвижиха.

- Чакайте, чакайте - извикал един от движещите се. - Не казаха ли тогава търговците по какъв начин може да се спре действието на билката?

-Казаха - спомниха си всички. - Рецептата е в

кралския лекар.

Принцът отишъл в дома на кралския лекар, който също бил обездвижен, и успял да намери листчето с рецептата. Движещите се хукнали в гората и набрали растенията, които действали срещу билката, сварили отвара и дали на всички да пият.

На следващия ден първи и от една глътка се раздвижили точно тези, които намерили причината за нещастиято. След това, след много повече отвара, се раздвижили и други, после още и още. Останала обаче една група хора, на които много им харесвало да лежат обездвижени и другите да им носят храна и да се грижат за тях. Те отказали да пият от отварата и продължили да живеят по стария начин. Повечето хора обаче били изключително благодарни на Принца за неговата помощ. Поканили го да стане крал, защото техният не искал да стане от леглото, но той отказал.

- Трябва да продължа пътя си - казал той -
Търся Чашата без име, но не знам абсолютно

нищо за нея.

Хората се спогледали и възкликнали:

- Защо досега не си ни питал? Та ние знаем нещо за тази Чаша.

Принцът бил много изненадан и зарадван.

- Ето какво знаем ние - тази Чаша не можеш да откриеш напълно сам. Трябва да получиш седемкратна помощ.

Принцът поблагодарил и продължил пътя си. Сега вече имал надежда, че все пак Чашата съществува, щом хората от първото кралство знаели нещо за нея.

Принцът и Второто царство

Стигнал до следващо царство. И там хората не били щастливи. От години някой изяждал почти цялата реколта и за хората не оставала почти никаква храна. Всички били много слаби, но не знаели какво да направят.

Принцът стигнал до кралския дворец и видял огромна и здрава клетка, а вътре - най-страшния глиган, който бил виждал някога.

- Защо е затворен този глиган - попитал Принцът.

- Защото е страшен - отговорили му хората. - Страхувахме се да ходим по полето и гората заради него, затова го хванахме и го затворихме. Сега вече не ни е страх.

Глиганът бил много неспокоен и обикалял из клетката. Принцът веднага разбрал, че животното страда. През нощта той се промъкнал до клетката и внимателно го погалил. Глиганът бил толкова зарадван, че започнал да подскача радостно. Принцът

продължил да ходи всяка нощ и се сприятелил с глигана. Лека-полека разбрал, че не е опасен и не напада хора. Затова решил да го пусне.

Когато хората разбрали какво е направил, много се ядосали. Чудели се как да накажат Принца, когато дотичало едно дете и извикало:

- Тази нощ нивата е цяла и нито едно растение не е изчезнало от нея!

Всички отишли да се уверят. Така и било.

От този ден реколтата спряла да изчезва и хората събирали пребогато жито, плодове и зеленчуци. Едва сега разбрали, че всъщност глиганът ги е пазел от вредители и ги е гонел преди да го заловят.

- Благодарим ти, Принце, че ни отвори очите - казали му хората. - В знак на признателност те каним да останеш и да си наш цар.

Принцът благодарил, но отказал:

- Не мога, защото съм тръгнал да търся Чашата без име, макар че знам само едно нещо за нея.

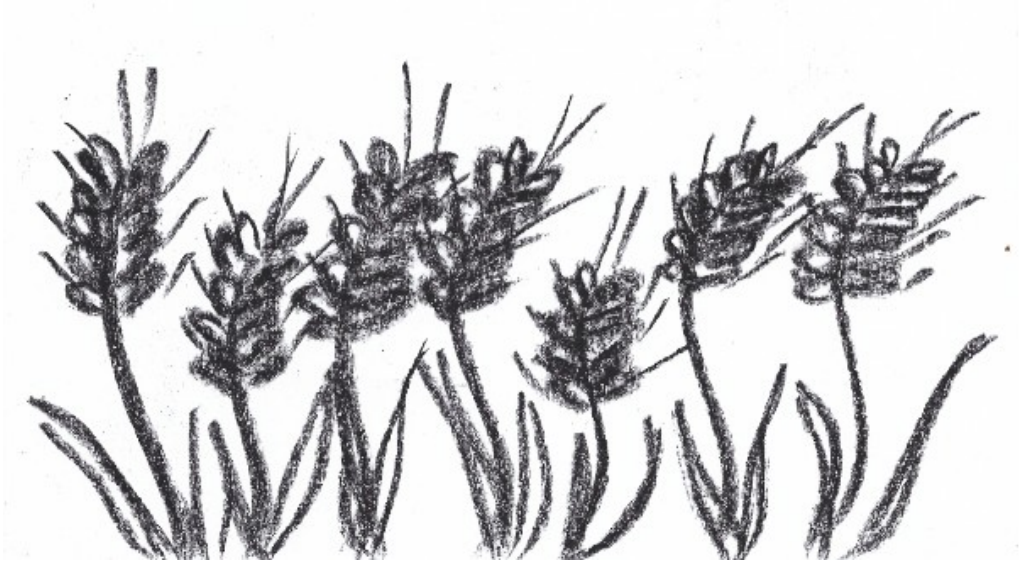
- Чашата без име ли търсиш! - изненадали се

хората. - Защо не каза? Ние също знаем нещо за нея.

Принцът бил много радостен, че ще научи още нещо за Чашата.

- Това, което знаем за Чашата без име е, че тя е празна и се напълва едва след като някой я намери.

Сега Принцът знаел цели две неща за Чашата и това още по-силно го убедило, че тя съществува.

Принцът и Третото царство

Продължил по пътя с по-голяма надежда, че ще я открие.

Не след дълго пристигнал в трето царство. Учудил се, че хората не живеели в къщи, а на открито, въпреки че било много студено. Дори кралят нямал дворец, а живеел под навес.

- Защо не си построите къщи? - попитал Принцът.

Хората се заоплаквали:

- Как да си направим къщи, като от планината постоянно се свличат камъни и разрушават всичко, което сме построили! Виждаш ли?

Огледал се Принцът и наистина - навсякъде било осеяно с огромни камъни. Изведнъж се чул силен шум. Хората започнали трескаво да събират одеала, дрехи, посуда, и да се катерят по съседните хълмове. В следващия миг от най-високия връх на планината се откъснали огромни камъни и се затъркаляли с грохот надолу. Хората едва успели да се спасят.

Принцът се учудил, когато на следващия ден погледнал към най-високия връх и го видял също толкова висок, въпреки че голяма част от него се откъснала и паднала. Това се повторило и на следващите дни.

- Чудна работа!- казал си Принцът. - Откъде се вземат тези камъни, как върхът си стои все така висок?

Решил да се изкачи до върха и да намери отговор. Едва успял да се покатери преди да започнат да падат камъни. Погледнал отвисоко и какво да види - от другата страна на планината имало море, но огромна каменна стена отделяла водата. Полето без вода така било изсъхнало, че пръстта се вкаменявала. Когато падали камъни от планината, от другата страна пръстта ставала на камък и така камъните нямали край.

Слязъл Принцът от планината и извикал хората. Всеки грабнал някакъв инструмент. Всички преминали планината и стигнали до голямата стена. Започнали да я разбиват, но тя

била толкова здрава, че им отнело много време. Накрая обаче нищо не спирало морето и то напоило земята. Много от камъните се намокрили и се превърнали отново в пръст. Спрели да падат и камъни от върховете.

Хората си отдъхнали и най-после можели да си построят домове.

- Остани при нас - казали на Принца те. - Ще бъдеш наш цар и първо ще построим твоя дворец.

- Благодаря ви, но не мога да остана. Търся Чашата без име, но знам само две неща за нея.

- Търсиш Чашата без име! - възкликнали те -
Защо не каза досега? Ние също знаем нещо за нея - няма значение в коя посока на света вървиш, за да намериш Чашата.

Сега вече Принцът знаел цели три неща за Чашата без име.

В родното царство

Така изминали три години. Понеже вървял все в една и съща посока, на третата година се оказал у дома, в царството на баща си.

- Е, сине - посрещнал го Кралят - намери ли Чашата без име?

- Не, не успях.

- Мисля, че три години бяха достатъчни да се убедиш, че тази чаша не съществува.

- Съществува - подскочил Принцът. - Знам, че съществува.

- Намери ли поне един, който да вярва като теб и който да знае нещо повече за тази чаша - попитал Кралят.

- Вече знам три неща за нея. Хората от първото царство ми казаха, че сам не мога да я открия, а трябва да получа седемкратна помощ. Хората от второто царство ми казаха, че чашата е празна и се напълва едва когато някой я открие. Хората от третото кралство ми казаха, че няма значение в коя посока на света вървиш,

за да я откриеш.

- Ех, сине, вече съм стар и искам да се оттегля за почивка. Едва те дочаках, за да ме смениш на трона като цар. Ти така или иначе няма да откриеш тази Чаша!

- Ще я открия, тате! Не се сърди - отговорил Принцът, - но не мога да остана.

- А ако умра, какво ще правят хората от царството тогава? Къде ще си ти и как ще те извикат? - разгневил се Кралят.

Принцът навел глава, помислил, въздъхнал дълбоко и отговорил:

- Ето какво - нека по-малкият ми брат те замести на трона. Той е умен, ще управлява добре, а и ти ще му даваш съвети. Не искам да управлявам царството. Отново отивам на път и докато не намеря Чашата, няма да се върна.

Кралят много се натъжил, но все пак Принцът бил прав - и по-малкият му брат можел да бъде добър цар. Така че се сбогували и Принцът смело тръгнал на път сам с трите неща, които знаел за Чашата без име.

Трудът на Феята

По същото време имало една Фея, която много работела. Нейната най-важна задача била да помага на листата и стъблата да се багрят в жълто-оранжеви или червено-кафяви краски. Затова Феята работела най-усърдно през есента. Това бил много тежък труд, защото трябвало да прави вълшебство за всяко листенце и стъбълце поотделно. Нямала избор - тя била най-обикновена Фея и нямала достатъчно сили, затова трябвало да се труди постоянно.

Листата, които оцветявала, трябвало да бъдат с толкова наситени цветове, че вятърът да ги събаря на земята без усилие.

Феята вече била на края на силите си. Не успявала да оцвети навреме листата и вятърът не можел да ги събори от дървото. Земята започвала да бучи недоволно, а дърветата - да скърцат с клони. Вятърът духал все по-силно и

по-силно, за да събори листата, и изпочупвал всичко наоколо.

Феята била в отчаяние и седнала на едно клонче да поплаче. Точно тогава под дървото минал Принцът. Той останал изумен от красотата на боядисаните листа и специално спрял да им се полюбува. Колкото повече ги гледал, толкова по-голямо възхищение предизвиквали те в душата му.

- Как искам да познавам този изкусен художник - казал той.

В момента, в който изрекъл това, с Феята се случило нещо странно - крилата ѝ сякаш се уголемили и тя усетила как силата ѝ е нараснала. В същия момент и Принцът я забелязал:

- Ти ли обагряш листата на дърветата? - попитал той.

Феята, учудена, че той я вижда, възкликнала:

- Но как успя да ме видиш! Хората обикновено не ме виждат и не знаят кой оцветява листата!

- Не знам - отговорил Принцът. - Аз също не те

виждах в началото, но след като се възхитих на твоята работа, ти се появи пред погледа ми.

- И не само това! - каза Феята - Благодарение на твоето възхищение имам големи крила и повече сили. Сега мога само с един замах да оцветявам много листа. И ето - вятърът духа съвсем леко, а листата падат както трябва. Сега вече земята ще има мека завивка през зимата. Под нея ще лежат семенцата и няма да измръзнат.

Принцът и Феята дълго си говорили. Той й казал, че търси Чашата без име и че знае три неща за нея. Феята му каза:

- И аз ще ти кажа нещо за нея. Ти вече си се приближил до Чашата повече отпреди, щом успя така да се възхитиш на моето творение и да ми помогнеш да порасна. Знай, че аз винаги ще съпътствам пътя ти и няма да те оставя сам, макар че от време на време ще трябва да те оставям и да си върша работата.

Принцът бил истински радостен, че най-после има кой да го съпътства. Това, което Феята му казала - че е по-близо до Чашата без име - му дало още повече сили.

- Когато погледнеш някое растение с възхищение и усетиш как някоя моя посестрима е творила по листата и стъблата, ще знаеш, че можеш веднага да ме извикаш. Аз ще дойда на помощ.

Принцът се сбогувал с Феята и тръгнал с бодра стъпка, защото знаел, че вече не е сам - сега го подкрепяла истинска Фея.

Земеделецът

В една неособено плодородна земя живеел и работел Земеделец. Децата му пораснали и се изпоженили, а жена му умряла. Той останал сам и се трудел от сутрин до вечер. От време на време идвали работници, но не издържали дълго на трудната работа и си тръгвали. Земеделецът се мъчел, но кой знае какви успехи не постигал.

Гладен и жаден, до нивата му пристигнал Принцът. Земеделецът, въпреки че нямал почти никаква храна, разделил последния си зальк със странника.

- Но как така - казал Принцът - Ти самият нямаш какво повече да ядеш, а даде почти всичко на мен!

- Ех, страннико - отговорил Земеделецът - Що за човек може да остави някой да умре от глад и жажда!

- Но какво ще ядеш утре? - удивил се Принцът.

- Каквото Бог даде. Ако няма нищо, ще си

легна гладен. Само дано има нещо узряло в градината, поне да закусиш преди тръгване.

Трогнал се Принцът от щедростта на Земеделеца и решил да остане и да му помогне в работата.

- Всичко изсъхва - въздъхнал на следващия ден Земеделецът. - И да поливам, и да не поливам, изсъхва. И да копая, и да не копая, пак изсъхва. И да има добра покривка през зимата, и да няма - пак изсъхва...

Принцът много се учудил, но нищо не разбирал от земеделие. Сетил се, че Феята може да помогне. Седнал до един изсъхнал храст. За да разбере Феята, че я вика, трябвало да погледне с възхищение някакво растение, а тук наоколо всичко било като мъртво и не предизвиквало радостно усещане.

„Как ще извикам Феята сега?“ - угрижил се Принцът. „Това, което изглеждаше лесно, сега е направо невъзможно“

- Как издържаш да гледаш само сухи мъртви растения - попитал Принцът Земеделеца.

- Аз ги харесвам и сухи - отговорил Земеделецът. - Погледни тези жилки по листата - колко красиво са оформени, а тези сухи клонки какви интересни форми имат.

Принцът погледнал жилките по листата и сухите клони и усетил истинско възхищение. И тук някой художник - друга фея - доста бил поработил и творил неуморно. Почти веднага след това той видял своята приятелка Фея. Изненадал се обаче, че Земеделецът не само я вижда, но и не показва никаква изненада.

- Моята земя е пълна с Феи и други природни създания. Те са ми единствените другари в самотата - казал Земеделецът.

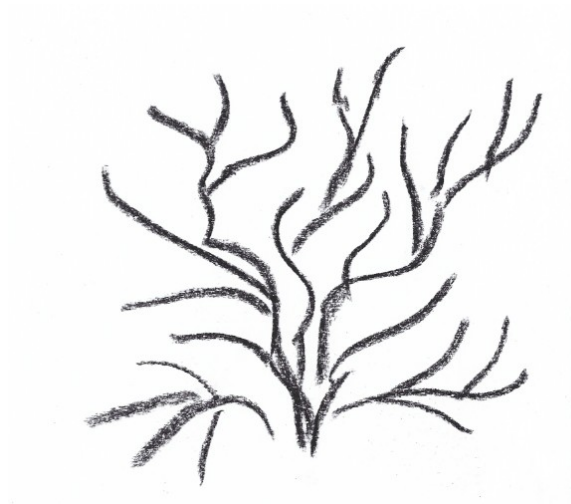
- Защо не си ги питал досега каква е причината всичко да изсъхва? - попитал го Принцът.

- Ако знаеха причината, сами щяха да ми кажат.

Принцът не бил съгласен с това. Феята се обадила:

- Никоя Фея не може да дава отговор без да ѝ

е зададен въпрос.

- Добре, щом е така, знаеш ли защо растенията изсъхват? - попитал Земеделецът.

- Тук отдолу, под почвата, минава река и постоянно напоява корените на растенията. Те изгниват и растенията изсъхват. Всички Феи знаят това.

След като разбрали причината и помахали на Феята за сбогом, Принцът и Земеделецът запретнали ръкави и изкопали дълбок ров. Подводната река избликнала шумно и веднага намерила път, по който да тече. Така корените на растенията престанали да изгниват от водата и се появили първите зелени листенца.

Земеделецът бил благодарен на Принца и го помолил да остане при него и да работят заедно.

- Благодаря ти, но не мога да остана. Търся Чашата без име, но знам само четири неща за нея. Още много път ме чака докато я открия.

- Търсиш Чашата без име! - възкликнал удивен Земеделецът - Аз също мога да ти кажа нещо за нея. Ето какво е: когато Слънцето залезе и се

появи пълната Луна, в нейния диск се очертава формата на Чашата. Когато приближиш до нея, очертанията ѝ на Луната ще станат златни. По това ще разбереш, че си много, много близо.

Принцът бил признателен на Земяделеца и му обещал, че пак ще се върне.

Сега вече знаел цели пет неща за Чашата без име и продължил уверено напред.

В пещерата на Мъдреца

Вървял Принцът неуморно. През нощта често спял на земята или в треволяците, а понякога се намирали добри хора да го приютят.

Замръкнал в далечна страна и възрастна жена го поканила в къщата си да пренощува. Пред огъня тя заразказвала живота си. Той никак не би лек - изгубила няколко деца, съпруг, съвсем сама на света, жената намерила смисъл да живее благодарение на Мъдреца, който обитавал малка пещера в планината. Той ѝ казал, че животът ѝ е ценен и може да помага на другите. Оттогава това и правела.

- Ще ме заведеш ли при Мъдреца? - попитал я Принцът.

- С голяма радост! - отговорила жената.

На следващата сутрин го повела по планинските пътеки и по обед стигнали пещерата. Мъдрецът ги чакал пред входа ѝ, сякаш знаел, че идват.

- Остави го при мен, жено, а ти си върви в

селото - с мек глас проговорил той.

Жената му целунала ръка и забързала надолу по пътеката.

Принцът не знаел нито какво да прави, нито какво да каже.

- И така...- проговорил отново Мъдрецът. - Търсиш Чашата без име...

Принцът толкова се изненадал, че Мъдрецът знае какво търси, че дори не успял да кимне с глава.

- Тази нощ ще спиш в пещерата, а утре ще продължиш накъдето си тръгнал.

Пещерата била доста страшна и Принцът дълго не можал да заспи. Вместо това се въртял неспокойно и се чудел какво не е наред, какво го притеснява. Накрая заспал и сънувал чуден сън: Прекрасна девойка стои пред него, той иска да я хване, а тя бяга ли, бяга, и повтаря: „Няма да ме стигнеш докато не разбереш защо ме гониш!“

Сепнал се Принцът, отворил очи. Мъдрецът седял наблизо и го гледал с усмивка.

- Е, разбра ли какво ти каза сънят за Чашата без име?

- Че няма да я намеря докато не разбера защо искам да го направя?

Мъдрецът кимнал с глава.

-Но това е шестата помощ! - възкликнал той.

След това се замислил:

- Не разбирам защо този път получих помощ без да съм сторил добро на никого. Всички пет пъти преди това получавах помощ след като съм помогнал на някого с нещо - на хората от трите царства, на Феята, на Земеделеца. А сега...

- Помогнал си и помагаш - казал Мъдрецът - Аз стоя тук вече много години и те чакам, за да ти дам помощ - това беше моята важна задача от Ангелите. Сега вече мога да сляза сред хората, след като съм изпълнил това, заради което се посветих на дългите размисли и молитви в пещерата. Благодарение на тях аз станах Мъдрец и помогнах на много хора.

Целунал Принцът ръка на Мъдреца, сбогувал

се и продължил по пътя.

Рицарят

Ето че Принцът стигнал до едно огромно царство. Всички го знаели като Изгубеното царство, защото било непроходимо и в него най-голям господар бил Змеят. Хората дори не се съпротивлявали на това, че той ги е покорил и тормози. Ядял редовно по някой от поданиците си, изяждал и цялата реколта, а вода им давал съвсем по малко, за да не умрат от жажда. Но никой не се бунтувал, всички се били примирили.

Принцът не можел да си тръгне преди да помогне. Разбрал, че трябва да говори с хората, да събуди в тях желание да се освободят от Змея. Неуморно вървял по градовете и селата и говорел на хората, та дано им отвори очите.

Започнали да го слушат, все по-често се събирали около него и обсъждали тежката си участ.

Научил Змеят за това и се вдигнал във въздуха с яките си крила. Бързо намерил Принца,

изревал сред огнените кълба от муцуната си и се хвърлил в битка. Принцът грабнал меч и започнал да се отбранява. Хората също се опитали да помогнат, но Змеят ги помел с опашката си и останали само двамата с Принца. Колкото и да се мъчел Принцът, не можел да надвие Змея. Ето че настъпил най-страшният момент, в който блестящите крила се събрали и цялото тяло на Змея се устремило напред. Принцът разбрал, че това е краят му.

Миг преди Змеят да го помете, се случило чудо - сякаш някаква невидима сила го вдигнала нагоре, чуло се звънтене на оръжия и рев. Малко след това Змеят лежал мъртъв. Принцът най-сетне видял, че този, който го спасил и убил Змея, бил Рицар в блестящи доспехи, целият светещ като Слънце.

- Откъде дойде, могъщи Рицарю? - с глас, пълен с почуда и благодарност, попитал Принцът.

- Моето царство е на небето - сред Слънцето, Луната и звездите - отговорил Рицарят. - Оттам

гледах Земята и как Змеят мъчи хората.

- Но защо не си помогнал на измъчените хора?
Защо чака досега?

- Не мога да победя Змея без хората, само заедно с тях. Намери ли се човек, който повярва, че може да победи Змея, аз веднага се спускам на помощ.

Погледнал Принцът към царството на Рицаря и що да види - на Лунния диск светела златна фигура.

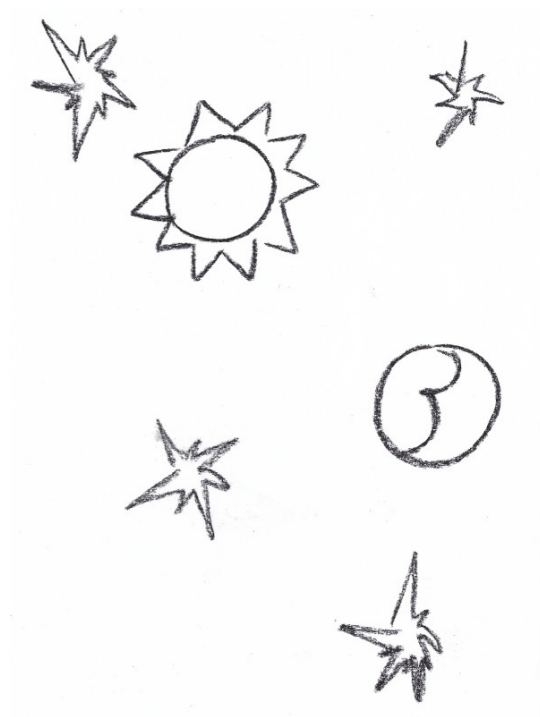
- О, значи съм близо до Чашата без име! - възкликнал Принцът.

- А разбра ли вече защо я търсиш? - попитал Рицарят.

- Да, разбрах го, когато победихме Змея. Търся я, за да намеря начин да помагам на хората, да им показвам, че са силни и добри.

- Убеден ли си? - попитал го Рицарят. - Искаш ли да видим какво се е случило с хората, на които помогна досега?

- О, има ли начин? - извикал Принцът. - Много бих искал.

Рицарят сложил Принца на коня си и за миг се пренесли над Първото царство. Там хората, излекувани от неподвижност, станали по-силни

и винаги търсели отговори, не се оставяли с години да не правят нищо и да се вайкат.

След това отлетели до Второто царство - след като разбрали, че са затворили погрешка Глигана, който пазел реколтата им, хората станали по-търпеливи и добре проучвали нещата преди да направят изводи и да вземат решение.

В Третото царство, в което падали камъни и събаряли всичко, жителите му разбрали, че светът е голям и трябва да излезеш от своето затворено място между хълмовете, за да намериш отговори и решение.

Прелетели и над една горичка, чиито листа боядисвала Феята. Сега тя била много силна и с един замах обагряла огромен брой корони, кои от кои по-красиви. Тя вече знаела, че когато се старее и работи с вдъхновение, винаги се намира кой да се възхити и да одобри творението ѝ.

След това отишли при Земеделеца. Той имал богата реколта, оженил се повторно и наел

помощници. Научил се да се допитва, разбрал, че никой няма да му даде отговор наготово - нужно е поне да попиташ. Затова той разговарял с феите и другите същества, живеещи сред растенията, и предавал думите им на останалите.

Мъдрецът слязъл сред хората, но бил станал още по-мъдър и ги учел как да развиват добродетелите си. Вместо по двама-трима, които ходели до пещерата му да се съветват с него, сега се събирали десетки, дори стотици хора, за да чуят мъдрите му слова.

Накрая Рицарят върнал принца в последното царство. Тук хората, освободени от Змея, били разбрали, че ако искат да са свободни, трябва да се погрижат сами за това и направят ли го, непременно ще дойде помощ.

-Виждаш ли, ти вече си помогнал на хората - казал Рицарят. - Погледни отново към Луната.

Принцът погледнал нагоре към златната лунна фигура и разпознал себе си.

- Чашата винаги е била в теб, но не си знаел -

казал му Рицарят. - Разбра ли сега къде е?

Принцът отговорил:

- Да, аз съм тази Чаша и тя вече си има име.

Дотичали хората от изгубеното царство и му предали покана от Царя им. Принцът се явил в двореца и се поклонил на Царя.

- Млади Принце, в знак на признателност ти давам ръката на дъщеря си. Досега тя не искаше да я омъжвам за никого и бях решил, че ще остане сама до старост, но когато ти се появи и победи Змея, тя те избра.

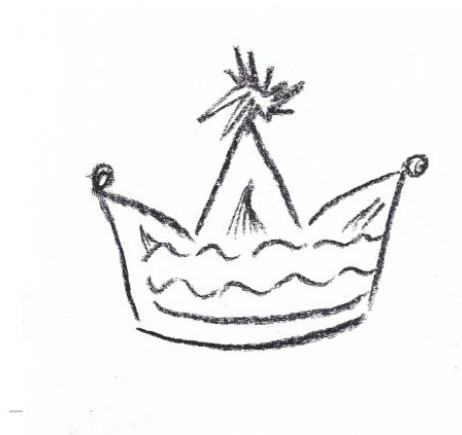
Принцът погледнал към входа на залата, откъдето влязла Принцесата. В мига, в който я видял, бил запленил от нея.

- Отдавна те чакам - промълвила Принцесата.

Принцът ѝ подал ръка и се обърнал към Царя:

- С радост ще се оженя за дъщеря ти, Царю.

Те се оженили и живели дълго и щастливо. Старият Цар се оттеглил и оставил царуването на Принца и Принцесата.

КРАЙ